

колѣннчи съ Хенриха наедно, и молеше ся Богу, да направи чисто сѣрдце и да обнови духъ правъ въ туй дѣте. (Псал. 50 12). Послѣ станѣ, цалуна малкыго Хенрихъ, и каза му съсъ сълзы, че тѣ скоро трѣба да ся разлжчатъ единъ отъ другій. Като чу това Хенрихъ нѣколко минуты стоя безъ да подума нищичко; слѣдъ туй изведнѣжъ ся расплака, и казуваше: “Какво ще станѣ азъ, вы като си отидете? Азъ щѣ бѣдѣ принуденъ да ся обхождамъ само съ бавачь-тѣ си, защото Майчя ми мя не люби; азъ ще си минувамъ врѣме-то само съ едны-тѣ Индійцы. Сега вече азъ отъ никого и никога нѣма да чюѣ за Бога. О, мене мя е твърдѣ страхъ, да не станѣ пакъ като прѣди грѣшенъ.”

“Любезно дѣте, рече господжа-та, не ся сумнѣвай въ Божіе-то милосердіе. Когато възлюбленный-тѣ нашъ Спаситель оставяше ученицы-тѣ си, каза; Нѣма да вы оставѣж сироты; ще дойдѣ при васъ. (Іоан.